

Η αριστερή στροφή της Αυστραλίας

του Τζορτζ Μεγαλογένης, NYT

Οι πολιτικές ρωγμές δεν είναι ξένο σώμα για καμία δημοκρατία. Την ώρα των εκλογών, οι άνθρωποι διαφοροποιούνται γεωγραφικά κατά εκλογικά σώματα. Όσοι ζουν σε παράκτιες πόλεις τείνουν να ψηφίζουν κεντροαριστερά. Στην ενδοχώρα είναι πιθανό να ψηφίσουν συντροπικούς. Το μοντέλο επαναλαμβάνεται κατά πλικά, εκπαιδευούνται και εθνικόποτα. Ο πτυχιούχος πανεπιστημίου και ο μετανάστης τείνουν προς την κεντροαριστερά. Ο συνταξιούχος και ο ντόπιος τείνουν προς συντροπικά κόμματα.

Η στροφή στην Αυστραλία έγκειται στο ότι αυτές οι κοινωνικές και οικονομικές δυνάμεις κινούνται υπέρ του Εργατικού Κόμματος και όχι υπέρ του συντροπικού Φιλελεύθερου Κόμματος. Η Αυστραλία είναι σίγουρα πιο αστικοποιημένη και πιο κοσμοπολίτικη από τις Ηνωμένες Πολιτείες, τη Βρετανία ή την πειρατική Ευρώπη. Αυτή η ουσιώδης διαφορά στην πολιτισμική σύσταση επέτρεψε στην Αυστραλία να αντισταθεί στο παραπάτημα των ευκατάστατων πληθυσμών προς τη λαϊκότητα δεξιά.

Κάτι τέτοιο θα ήταν αδιανότιο να συμβεί λίγα μόλις χρόνια πριν. Από τον Νοέμβριο του 2010 έως τον Σεπτέμβριο του 2013, το Κόμμα των Φιλελεύθερων και ο εταίρος του στον Συνασπισμό, που είχε ως βάση αγροτικά εκλογικά σώματα, το Εθνικό Κόμμα, κέρδισαν 38 έδρες. Ήταν η μεγαλύτερη πλειοψηφία που έχουν επιτύχει οι Εργατικοί στην ιστορία της πολιτείας.

Η αναβίωση του δυναμικού των Εργατικών μπορεί να φανεί ότι απλώς ακολουθεί μια κυκλική μετατόπιση του εκλογικού σώματος, καθώς αυτό στοχεύει μόνο στην εκάστοτε κυβέρνηση, ανεξάρτητα από κόμματα.

Αλλά πέρα από τις τυπικές τους ταλαιπωρίες, οι Αυστραλοί μετακινούνται προς την αριστερά εδώ και 20 χρόνια.

Το 1996, σύμφωνα με την Αυστραλιανή Εκλογική Μελέτη, ο μέσος ψηφοφόρος τοποθετήθηκε ελαφρώς δεξιά του κέντρου.

Μέχρι το 2010, ο μέσος Αυστραλός ψηφοφόρος δεν θεωρούσε τον εαυτό τους ούτε δεξιό ούτε αριστερό, και το 2016 βρισκόταν αριστερά του κέντρου.

Το κλειδί για την εξήγηση αυτής της μετατόπισης βρίσκεται στα 26 χρόνια της αδιάλειπτης οικονομικής ανάπτυξης στην Αυστραλία.

Αυτή η ανάπτυξη έχει ενισχύσει τις δύο δημογραφικές τάσεις που στρέφουν ένα εκλογικό σώμα προς

γάλης Υφεσης. Στο Κουίνσλαντ και στη Νέα Νότια Ουαλία, όπου έχουν γεννηθεί εργατικά κινήματα, οι συντροπικοί υπερψηφίστηκαν με συντριπτική πλειοψηφία. Στην πλούσια σε φυσικούς πόρους πολιτεία της Δυτικής Αυστραλίας, η μακροβίωτη συντροπική κυβέρνηση είχε μόλις επανεκλεγεί με συντριπτική εκλογική νίκη.

Κι όμως, η πολιτική ήπτα των συντροπικών έρχεται σχεδόν τόσο γρήγορα όσο ήρθε και η νίκη τους. Οι Εργατικοί κέρδισαν πέντε από τις τελευταίες επτά εκλογικές αναμετρήσεις που διεξήχθησαν από τον Νοέμβριο του 2014, σε μια σειρά πολιτικών αναταράξεων που τους επανέφεραν στην εξουσία στη Βικτώρια, στο Κουίνσλαντ και στη Δυτική Αυστραλία και που τους έφεραν και ως το κατώφλι της ανάκτησης της ομοσπονδιακής κυβέρνησης.

Τον Μάρτιο, η συντροπική πολιτεία της Δυτικής Αυστραλίας έχει στην Εργατικό Κόμμα την πλέον αποφασιστική νίκη του μέχρι τώρα. Οι Εργατικοί κέρδισαν 41 από τις 59 έδρες του Κοινοβουλίου, αντιστρέφοντας το αποτέλεσμα των προηγούμενων εκλογών του Μαρτίου του 2013, όταν οι Φιλελεύθεροι και το Εθνικό Κόμμα κέρδισαν 38 έδρες. Ήταν η μεγαλύτερη πλειοψηφία που έχουν επιτύχει οι Εργατικοί στην ιστορία της πολιτείας.

Η αναβίωση του δυναμικού των Εργατικών μπορεί να φανεί ότι απλώς ακολουθεί μια κυκλική μετατόπιση του εκλογικού σώματος, καθώς αυτό στοχεύει μόνο στην εκάστοτε κυβέρνηση, ανεξάρτητα από κόμματα.

Αλλά πέρα από τις τυπικές τους ταλαιπωρίες, οι Αυστραλοί μετακινούνται προς την αριστερά εδώ και 20 χρόνια.

Το 1996, σύμφωνα με την Αυστραλιανή Εκλογική Μελέτη, ο μέσος ψηφοφόρος τοποθετήθηκε ελαφρώς δεξιά του κέντρου.

Μέχρι το 2010, ο μέσος Αυστραλός ψηφοφόρος δεν θεωρούσε τον εαυτό τους ούτε δεξιό ούτε αριστερό, και το 2016 βρισκόταν αριστερά του κέντρου.

Το κλειδί για την εξήγηση αυτής της μετατόπισης βρίσκεται στα 26 χρόνια της αδιάλειπτης οικονομικής ανάπτυξης στην Αυστραλία.

Αυτή η ανάπτυξη έχει ενισχύσει τις δύο δημογραφικές τάσεις που στρέφουν ένα εκλογικό σώμα προς

την αριστερά: τις ακμάζουσες πόλεις και τη μαζική μετανάστευση.

Το 1996, το Σίδνεϊ, η Μελβούρνη, το Μπρίσμπεϊν και το Περθ αντιπροσώπευαν μόλις το 55% του πληθυσμού της Αυστραλίας. Άλλα από εκεί προήλθε το 70 τοις εκατό της πληθυσμιακής αύξησης του έθνους τα επόμενα 20 χρόνια.

Σχεδόν το 90% των Αυστραλών ζουν σήμερα σε αστικές περιοχές. Στις Ηνωμένες Πολιτείες, το ποσοστό είναι 82%, ενώ στη Βρετανία 83%.

Καθώς ο πληθυσμός στις μεγάλες πόλεις αυξήθηκε, το εθνοτικό πληθυσμιακό μείγμα άλλαξε από αγγλο-κελτικό και ευρωπαϊκό σε ευρασιατικό.

Το 1996, 13,2 εκατομμύρια Αυστραλοί είχαν γεννηθεί στην Αυστραλία και 4,5 εκατομμύρια στο εξωτερικό. Οι αγγλόφωνοι μετανάστες από τη Βρετανία, την Ιρλανδία, τη Νέα Ζηλανδία και τη Νότια Αφρική αριθμούσαν σχεδόν 1,5 εκατομμύριο ή, διαφορετικά, το ένα τρίτο του συνόλου. Γεννημένοι στην Ευρώπη πάντα περίπου άλλο ένα εκατομμύριο του πληθυσμού, ενώ γεννημένοι στην Ασία λίγο κάτω από 860.000.

Είκοσι χρόνια αργότερα, οι Ασιάτες είναι πιο μεγαλύτερη μεταναστευτική κοινότητα της Αυστραλίας, φτάνοντας στα 2,6 εκατομμύρια. Οι μετανάστες από τις τέσσερις αγγλόφωνες χώρες αριθμούν 2,1 εκατομμύρια κατοίκους, ενώ από χώρες της πειρατικής Ευρώπης 1,1 εκατομμύριο. Οι νέες αφίξεις από την Κίνα και την Ινδία είναι όλοι και πιο πθανόντας σε τελικό τους προορισμό μεγάλες πόλεις, σε περιοχές σχετικά υψηλού εισοδήματος, που κάποτε αποτελούσαν εκλογικούς θώκους του Κόμματος των Φιλελεύθερων.

Οι μετανάστες αποτελούν σήμερα το 29% του πληθυσμού της Αυστραλίας – περισσότερο από το διπλάσιο του πληθυσμού των ΗΠΑ και της Βρετανίας που έχει γεννηθεί στο εξωτερικό.

Η πολιτική τους εκπροσώπων είναι υποβαθμισμένη. Η ποικιλομορφία του μεταναστευτικού πληθυσμού εξασφαλίζει ότι καμία εθνική ομάδα δεν είναι αρκετά μεγάλη ώστε να επηρεάσει τις εκλογές από μόνη της. Στην πραγματικότητα, οι μετανάστες δεν εμπλέκονται στην πολιτική περισσότερο απ' ότι οι ντόπιοι, με

άλλα λόγια είναι εξίσου αποστασιοποιημένοι.

Άλλα οι μετανάστες μπορούν να συσπειρωθούν για να καταψηφίσουν πολιτικές που τους αντιμετωπίζουν ως αποδιοπομπαίους τράγους. Οι μουσουλμάνοι, οι Εβραίοι, οι Ασιάτες και οι Ευρωπαίοι ενώθηκαν φέτος για να αντιταχθούν στα σχέδια του πρωθυπουργού Μάλκολμ Τέρνμπουλ να αποδυναμώσει τον Νόμο περί Φυλετικών Διακρίσεων. Το νομοσχέδιο απορρίφθηκε στη Γερουσία τον Μάρτιο.

Ενα πρώιμο σημάδι της δυνατότητας που έχουν οι μετανάστες και οι κάτοικοι των πόλεων να επανασχεδιάσουν τον πολιτικό χάρτη δόθηκε το 2007, όταν οι Κινέζοι και οι Ινδοί Αυστραλοί συνεισέφεραν στην εκλογική ήπτα του φιλελεύθερου πρωθυπουργού Τζόν Χάουαρντ στην έδρα του στο Μπένελονγκ, στην πλούσια βορειοδυτική περιοχή του Σίδνεϊ.

Η μόνη χώρα που μπορεί να συγκριθεί με την Αυστραλία ίσως να είναι ο Καναδάς, όπου η εκλογή του πρωθυπουργού Τζάστιν Τριντό υπονοεί μια μετατόπιση προς την αριστερά. Ο Καναδάς είναι το έθνος που βρίσκεται πιο κοντά στην Αυστραλία όσον αφορά το πλούτο και την εθνοτική σύσταση. Ένας στους πέντε Καναδούς γεννιέται στο εξωτερικό, ποσοστό που τοποθετείται μεταξύ Αυστραλίας, στο ένα άκρο του φάσματος, και Ηνωμένων Πολιτειών και Βρετανίας στο άλλο.

Άλλα η Αυστραλία δεν έχει έναν Τζάστιν Τριντό για να μεταλαμπαδεύσει τη φλόγα της προδευτικής πολιτικής. Ο σημερινός αρχηγός του Εργατικού Κόμματος Μπιλ Σόρτεν δεν είναι καθόλου δημοφιλής, ακριβώς όπως και ο κ. Τέρνμπουλ.

Το παράδοξο της αριστερής στροφής της Αυστραλίας είναι ότι το πολιτικό σύστημα δεν είναι σε θέση ακόμη να την παρακολουθήσει. Το Φιλελεύθερο Κόμμα διαιρείται σε συντροπικούς και ρεα